No. 952 Zaterdag 29 Maart 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 28 Maart.

PAASCHFEEST.

De klaagtoon is verstomd, het rouwfloers weggenomen. De dood ligt verwonnen, het Leven zegepraalt.

„Alleluja, Christus is verrezen, alleluja, gelijk Hij gezegd heeft, alleluja!"

En aan het jubelen schijnt geen einde te komen. Geen woorden zijn vlug genoeg om lucht te geven aan het overvolle hart, klanken slechts weergalmen, klanken van vreugde; triumfkreten snel uitgestooten volgen elkander op als de bruisende golven van een sterk bewogen zee. Twee dagen heeft het orgel gezwegen, maar als met vernieuwde kracht zweven nu de krachtige akkoorden statig het ruime tempelgewelf door, vereenigen zich tot een zangerige harmonie om eindelijk boven het altaar, als God gewijde zuchten, langzaam weg te sterven.

Alles, alles stemt tot vreugde. Het helder verlicht altaar, keurig versierd met frissche bloemen, rijst slank omhoog tusschen het donkere groen en beschijnt met zijn vriendelijk flikkerend licht die weelderige bloementooi daaronder.

De priester draagt het H. Offer der Nieuwe Wet wederom op, maar niet meer treurig en droef gestemd; neen, hoofd en hart ten hemel geheven, naar de bergen der eeuwige vreugde, waar de zaligen de overwinning vieren van de gefolterde Liefde, die door te lijden, te sterven de koude onverschilligheid in dankbare wederliefde ontvlammen deed. In feestelijk prachtgewaad schitterend als goud, of als de lelie zoo blank beklimt de priester den heiligen berg en herinnert ons aan den verheerlijkten Godmensch blinkend in zijn glorielicht. En krachtiger ruischen de akkoorden en luider schalt de zegekreet: Alleluja!

De Christen bidt en jubelt mede, ook hij heft hart en geest omhoog. Te midden van het stralend waslicht ziet hij onder de nietige gedaante van brood zijn verborgen God, zijn Heiland, zijn Verlosser, die dood en hel verwon. In vurige aanbidding zinkt de geloovige eerbiedig neder, en als hij de oogen wederom opheft, dan ontmoet hij die lange rij beelden van engelen en heiligen, die wakend het tabernakel omringen. Zij zijn ontdaan van hun donkeren sluier, Christus heeft hun den hemel geopend, nu staren zij in het volle, eeuwige licht. De paaschkaars, aan de evangeliezijde, herinnert ons aan dat Licht uit den hemel gedaald om onze duisternis te verlichten.

Wel is de offerande der H. Mis een onbloedige hernieuwing van het offer des kruises, wel herinneren wij ons levendig dat bitter lijden van onzen Zaligmaker, maar heden, meer dan ooit, denken wij aan het einde van deze smartelijke foltering, de glorierijke verrijzenis. Juist omdat wij gedurende den H. Vastentijd ons zoo diep doordrongen hebben van Christus vernedering, juist omdat wij ons overtuigd hebben van zijn lijdende, stervende menschheid, straalt voor ons zijn verrijzenis in goddelijken glans, is zij ons een overtuigende openbaring zijner Godheid. Ware Christus niet verrezen, dan zou ons geloof ijdel zijn en zonder kracht, want dan schonken wij ons vertrouwen aan iemand die ons bedriegt en zijn plechtige beloften niet vervult, dan kon zijn leer ons niet verlossen van den eeuwigen dood, omdat hij zelf aan den dood bleef onderworpen.

„Christus is verrezen, gelijk Hij gezegd heeft." Na zooveel smarten, zooveel lijden te hebben doorstaan, werd Hij aan 't kruis genageld, en na drie uur stierf Hij uitgeput, afgemarteld. De Romeinsche soldaten, die zich overtuigen moesten van zijn dood hebben Hem niet de beenen verbrijzeld, omdat Hij reeds gestorven was, maar om een makkelijker en een zeker bewijs te hebben als bevestiging van hun woorden, Hem het hart met een lans doorstoken. Eerst toen mochten de leerlingen des Heeren gebruik maken van het verlof door Rome's landvoogd hun gegeven, om het lijk te begraven. Dit graf werd door zijn vijanden streng bewaakt en verzegeld. Maar in den vroegen morgen van den Zondag, daalde een engel uit den hemel en wentelde de steen van het graf, opdat allen zien konden, dat Christus glorierijk daaruit was opgestaan.

De bewakers schrikten en vluchtten heen, doch de apostelen kwamen om zich te overtuigen. De angst voor de vijanden van hun Meester weerhield hen niet. En weinige dagen later, verkondigen zij luide, in 't openbaar, zonder te worden tegengesproken, dat Christus verrezen was, met hen had gesproken, gegeten en gedronken, dat zij het goddelijk lichaam hadden aangeraakt, zijn wonden aanschouwd. De vijanden wilden hun het zwijgen opleggen, maar wat de apostelen hadden gezien, waarvan zij zich hadden overtuigd, konden zij niet zwijgen en daarom stierven zij voor de waarheid van hun woord: „Christus is verrezen, gelijk Hij gezegd heeft, Christus is God."

EENIGE BOERENFIGUREN.

De in den laatsten tijd druk besproken Artur Lynch, die als kolonel der 2e iersche brigade in het Boerenlager diende en door zijn landgenooten naar het engelsche Parlement werd afgevaardigd — de bedreiging van engelsche zijde, dat hij, zijn zetel in bezit komende nemen, zal gevangen genomen en als rebel behandeld worden, heeft hij beantwoord met de verklaring, dat hij beslist komen zal, — Arthur Lynch gaf dezer dagen in de *Revue Bleue* van de voornaamste Boeren-generaals, welke hij persoonlijk gekend heeft de volgende beschrijving. Hij begingt met den oppercommandant Louis Botha.

Louis Botha — zegt hij — is een soort van kolos. Hij meet zes voet, heeft breede schouders en een forschgewelfde borst. Alles aan hem spreekt van gezondheid en kracht. Toch heeft zijn aanblik niets verschrikkelijks, zijn gelaat drukt veeleer een groote zachtheid uit, en uit zijn helder blaauw oog straalt zooveel goedheid, dat men zich dadelijk bij hem op zijn gemak gevoelt.

Toen Lynch hem voor de eerste maal zag was Botha omringd door officieren, die hem geluk wenschten met zijn prachtige affaire van Spionkop. Hij lachte zonder gemaaktheid bij de gelukwenschen van zijn kameraden, en zijn oogen flikkerden van blijdschap, zonder dat hij iets van zijn gewone bescheidenheid vergat, maar weldra sneed hij alle verdere complimentjes af. De eenvoud en de kalmte vereenigen zich in hem tot zeldzaam schoone hoedanigheden van wilskracht en weerstandsvermogen. Wat ook gebeure, steeds blijft hij vertrouwend en vastberaden, en zijn

---

Feuilleton.

HET EXULTET.

(EENE PAASCHLEGENDE)

I.

Lang, zeer lang geleden —veertien eeuwen en misschien nog meer zijn er wel over heengegaan en de H. Augustinus predikte en werkte in die dagen nog ginds aan het strand van Noord-Afrika — stond er een monnik met ernstig, haast bezorgd gelaat, in den kloostertuin. In diep gepeins verzonken, de handen ineengeslagen, stond hij daar in een stil hoekje van den hof, en noch de amandelboomen met hunne bloesempracht, noch het frissche groen van het lage struikgewas, noch de wiegelende palmbladeren waren in staat hem een blik van bewondering af te dwingen. Ook de wonderschoone dubbele rij kolommen met het kunstig boogwerk en de fraaie nissen van de kruisbogengang, welke den tuin van alle vier zijden insloten, boeiden zijne aandacht niet. Voor zijne medebroeders, die juist in hunne vrijen tijd paarsgewijze in de kruisbogengang achter de zuilen heen en weer wandelden, had hij geen enkelen blik over, terwijl zij den eenzamen man aan zich zelven overlieten en slechts van tijd tot tijd tersluiks hem bewonderend en met zekeren eerbied gadesloegen. Door Z. H. den Paus was den broeder eene moeilijke taak opgedragen. Hij moest de melodie voor een jubelzang der Kerk voor het feest van de verrijzenis Onzes Heeren toondichten. Tot nu toe had men zich vergenoegd met het geestdriftig herhalen van het *Alleluja*; maar nu zou de geheele Kerk een grootsch dank- en jubellied, aanheffen hetwelk de diaken, volgens beschikking des Pausen, elk jaar op het feest der glorierijke opstanding daags vóór Paschen moest zingen. De jubelhymne zelf was reeds gedicht: de H. Augustinus had haar geschreven, of, zooals men beweerde, haar van de engelen afgeluisterd. Zij begon met de woorden: *Exultet jam angelica turba coelorum*. „Dat de schaar der engelen juiche in de hemelen." Zij prees in hoogen jubel de overwinning van den Zaligmaker, zijne verrijzenis; zij prees den zaligen nacht, waarin de Heer in het graf weder levend en glorierijk opstond; zij prees de menschen gelukkig, wier schuld een goddelijken Verlosser deed nederdalen; zij prees de goedheid Gods, welke den Zoon wegschonk, om den dienstknecht te verlossen, en aan den verhevensten lofzang paarde zij tevens de innigste beden voor geheel het menschelijk geslacht, voor den paus, de priesters, den keizer en alle christenen. De woorden van dat lied lagen, fraai geschreven, in de cel van den monnik, en nu moest hij de zangwijze, de melodie er voor maken. Weliswaar was hij hoog beroemd als de beste kenner der muziek, maar toch had hij bij het doorlezen dier wonderschoone hymne uitgeroepen: „Voor dezen lofzang kan geen menschelijke kunst eene zangwijze toondichten, welke haar in schoonheid evenaart!" Maar toch had hij zich aan 't werk gezet, niet slechts uit gehoorzaamheid, maar ook, omdat het gevoel hem sterk aanspoorde, dat hij het schoonste en grootste gezang der Kerk op muziek mocht zetten en dat de heele christenheid voor alle eeuwen zijn noten zoude zingen! Het was derhalve geen wonder, dat hij de dagen in diep gepeins en vol zorg doorbracht. Hij was reeds zoo dikwijks begonnen, maar zoodra hij met zijne melodie een eind ver gekomen was, staakte hij weldra weder zijnen arbeid, sloeg zich op de borst en riep uit: „Al wat ik uitdenk is niets, mijne kunst schiet hier te kort!" En toch begon hij, door eergierigheid, zoowel als inwendigen aandrang gedreven, telkenmale van voren af aan, maar evenzeer te vergeefs. Meer dan ooit was hij zich bewust tegen de hem opgedragen taak niet opgewassen te zijn. Reeds lang hadden zijne medebroeders de kruisbogengang verlaten en waren tot hunnen arbeid teruggekeerd, toen hij nog alleen in den hof stond. De abt, die zijne zorgen kende, liet hem rustig vertoeven daar, waar hij stond en zoo was hij dan geheel alleen. Eindelijk knielde hij nederig neer en begon te bidden: „Kom, heilige Geest en help mij, ik ben onmachtig. Vergeef mij dat ik tot dusverre nog steeds waande uit eigen kracht het werk te kunnen voltooien en vol trots mijn eigen naam daaraan wilde verbinden. Ik wil niet meer aan mijzelve denken, verleen Gij mij, ik smeek het U, de heilige melodie voor Uw heilig Paschen, opdat Uw lof waardig gezongen worde en ik beloof U, dat ik het juist zóó, gelijk Gij het mij ingeeft, zal neerschrijven en er niets bij noch af zal doen, en dat ik U alleen de eer zal geven en mijnen naam geheel wil weglaten" En lang nog bad de muziekgeleerde in kinderlijk gebed tot den heiligen Geest, tot wiens goedheid en liefde hij een wonderbaar en rotsvast vertrouwen koesterde, zoo, dat hij Hem, als aan eene moeder alles toevertrouwde, wat hem op het hart lag.

Zijn gebed zou verhoord worden.

De avond van Paasch-Zaterdag was aangebroken. De monnik stond weder in den tuin, nadat de plechtigheden in het koor geëindigd waren en

goed humeur is voldoende, om zijn soldaten te sterken. — „Botha", gaat Lynch voort, „is een groot krijgskundige; hij is volkomen bij machte om een grooten veldtocht voor te bereiden, met een helderen blik overziet hij de meest ingewikkelde toestanden, en hij weet er zijn voordeel mede te doen. Ik geloof dat zijn waarde ook in tijd van vrede groot zou zijn. Als gelegenheidsdiplomaat heeft hij zich door de scherpte van zijn verstand, door zijn onkreukbare rechtschapenheid en de beslistheid van zijn karakter, op bewonderenswaardige wijze uit moeilijke onstandigheden weten te redden."

Zijn jeugdige broeder Christiaan Botha is van nog hooger en krachtiger gestalte, en ook hij bezit hoedanigheden van taaie volharding en onschokbaar vertrouwen. De heer Lynch verklaart weinig athleten te kennen, die de vergelijking met Christiaan Botha zouden kunnen doorstaan Deze jonge reus schrijft hij, is donkerbruin en vertoont sterk sprekende trekken, maar hij heeft zeer zachte oogen en vriendelijke manieren. Het gebulder van het kanon doet hem van gedaante veranderen. Alsdan komt al zijn teruggehouden ontzaglijke energie aan het licht, en zijn vuur bezielt weldra den ganschen troep. Ik heb hem eens een terugtocht zien leiden: hij retireerde brommend, maar met berekende langzaamheid. Van tijd tot tijd, wanneer de Engelschen hem wat dicht op de hielen zaten, gaf hij vuur, en bracht met zeldzame koelbloedigheid hun vreeselijke verliezen toe."

Cristiaan De Wet zou als vreedzaam koopman een kalm en verborgen leven zijn blijven lijden, zoo de onstandigheden hem niet op den voorgrond hadden gedrongen. Van het begin af, dat hij in het veld verscheen, heeft hij zich doen kennen als een echt krijgsman.

„Christiaan De Wet," zegt Lynch, nadert de vijftig jaren. Hij is krachtig, stevig, hard en droog als hout. Zijn houding, zijn gebaren, zijn schaduwbeeld zelfs schijnen weerstand uit te drukken. Zijn peinzende, diepe oogen kunnen plotseling stralen met een woesten glans. Voortdurend is hij zwijgzamer geworden. Vroeger raadpleegde hij zijn officieren, voordat hij een besluit nam, thans echter houdt hij zich op een afstand. Zwijgend, voorzichtig, bestudeert hij zijn plan, werkt zijn ontwerpen uit tot het oogenblik der uitvoering. Van dan af wordt hij onbuigzaam. Het gebeurt, dat na een langen tijd van overweging De Wet onmiddellijk het bevel geeft om in den zadel te springen, zonder dat iemand ook maar het minste weet van zijn bedoelingen. Iedereen echter gehoorzaamt steeds zonder aarzeling. Misschien geldt het niets anders dan een verandering van kampement, misschien ook is het te doen om eenig waagstuk te ondernemen als dat van Sama's Past of van Tweefontein.

„De Wet voert oorlog zooals hij jaagt. Bijna al zijn groote wapenfeiten waren verrassingen. Hij beloert zijn prooi, sluipt, kruipt, totdat hij een goed punt gevonden heeft. De vijand is daar, op het gegeven sein knallen de schoten van alle geweren als een donderslag. Wanneer De Wet aanvalt, is er nooit een eigenlijk gevecht. Dit komt, omdat er niets meer angstwekkend is dan een aanval in den nacht, als eensklaps de hemel in vlam staat, de grond dreunt, allerwegen geweerschoten knallen en de dood overal en zonder ophouden treft." Evenals Botha, laat De Wet zich nooit ontmoedigen.

„Delarey heeft het uiterlijk van een kleinen ouden vreedzamen pachter. De slechtgekleede, gemelijke Boer met vermagerde en vermoeide trekken en met patriarchale manieren is een volleerd strateeg, een generaal, die knappe conbinaties weet te maken, een der energiekste en onverschrokkenste onder de Boeren-aanvoerders. — Delarey ziet er uit als een man, die alles verloren heeft, behalve het besluit om tot het uiterste vechten."

Generaal Ben Viljoen was eerst politieagent. Hij liet zich afgevaardigde kiezen, en toen de oorlog uitbrak, werd hij geplaatst aan het hoofd der troepen van het commando van Johannesburg. Ook Viljoen is van reusachtige gestalte en bezit alle qualiteiten van een voortreffelijk soldaat. Jammer dus, dat hij eindelijk in de handen der Engelschen gevallen is.

Generaal Smuts, een waardig en zeer gezien man, was afgevaardigde; evenals Ben Viljoen liet hij de politieke kampen varen voor een oorlog van een ander karakter.

Toen de zaken des lands er allerslechts bij stonden", merkt de heer Lynch op, „gaf hij zich door zijn vroolijkheid moeite, om den moed van zijn makkers te prikkelen. Ik zie hem nog vóór me, dien kleinen man, in een sluitend jasje gekleed en met hooge laarzen aan de voeten, in galop in den zadel zittend als een jockey, hier en daar met een kameraad een woord wisselend en hem door een snedigen zet of een opgewekt woord opbeurend."

„Zoo me nog maar vijftig man overbleven, zou ik toch nog doorvechten", voegde hij eens den heer Lynch toe en, zegt deze, dat was geen opsnijderij.

Een andere Smuts, eenvoudig een naamgenoot van eerstgenoemden, is, hoe jeugdig nog, al minister van Justitie in Transvaal geweest. Klein, blond, baardeloos, met licht gebogen rug en van tenger uiterlijk, had hij het voorkomen van een student. 't Is een heel knap man, die schitterende studiën aan de universiteit van Cambridge gemaakt heeft. Smuts, die zich had kunnen beroepen op zijn hoedanigheid van bureaucraat, om aan de gestrengheden van den veldtocht te ontkomen, nam een geweer en had spoedig een volkomen gedaanteverwisseling ondergaan: de kleine jonge man, de bleeke geleerde is een flink soldaat geworden.

Ook Kemp, de trouwe adjudant van Delarey, is een jonge man. Hij heeft er de tucht weten in te brengen. Het gevaar electriseert hem, en hij bezit de gave om het anderen te doen. Evenals De Wet is hij een groot voorstander van nachtgevechten.

Grobelaar is een groote, dikke, zware man met een matte gelaatstint. Hij heeft een diepe stem, die bromt en loeit. Grobelaar is een zeer bekwaam artillerist; hij vecht altijd best, en wanneer hij zich gedwongen ziet te retireeren, geeft bij blijk van een bedaardheid, die als een kalmeerend middel op den geest van zijn opgewonden manschappen werkt."

Erasmus is het type van den ouden Boer, geslepen, handig, zich niet licht wagend en zich niet blootstellend met de koele driestheid der Botha's, De Wet's en Delarey's. In den beginne werden de operatiën geleid door weifelende aanvoerders: Joubert, Cronjé, Erasmus, die alleen moed, maar niet de mooie stoutmoedigheid, den geest van initiatief en de onstuimigheid der geïmproviseerde generaals bezaten, welke door de omstandigheden werden gemaakt, en die wij thans zoo gevoelige slagen aan de macht der Engelschen in Zuid-Afrika zien toebrengen.

En de feiten hebben bewezen dat van de twee manieren de laatste de goede was.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Officieele berichten.

Met ingang van 1 April a. s. is:

1°. Aan den Heer P. J. C. LAMPE, Griffier bij het Kantongerecht op Aruba, Hypotheekbewaarder, Scheepsmeter, tevens belast met de werkzaamheden van Kolonialen Schrijver aldaar, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

2°. De Heer J. J. BEAUJON, waarnemend Kantonrechter op Aruba, eervol ontheven van de waarneming dier betrekking en benoemd tot Griffier bij het Kantongerecht aldaar, tevens belast met de functiën van Hypotheekbewaarder, Scheepsmeter en Kolonialen Schrijver op dat eiland.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

J. B. de Castro, Antoine Durán, Den WelEd. Heer Henriquez, Leticia Hollander, A. Senior, Euyeni Vonthijs (Boyé), Eduard Willems, J. H. W. Gravenhorst.

Aangeteekende stukken:

Correa Herms. & Co., Jose Fajardo, Rafael Villavicencio.

Niet voor bestelling vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: Eduard S. Lansberg, Pte.

Havennieuws.

De ons bekende kruiser *Vineta* is Maandag hier binnengeloopen om kolen in te nemen. Hij kwam van La Guaira en is Dinsdag van hier naar Cartagena vertrokken.

H. M. *Utrecht* keerde Dinsdag in onze haven terug, na La Vela de Coro werd ook La Guaira aangedaan.

Verkeerde maatregel.

Onze geachte collega *El Imparcial* klaagt, dat de genomen maatregel bij de posterijen om op Zon- en feestdagen uitsluitend Europeesche en Amerikaansche mails te behandelen verkeerd is een nadeelig voor den handel; brieven van Venezuela, Columbia en Santo Domingo zijn van veel meer belang voor den handel dan de post uit Europa of Amerika.

Wij zijn overtuigd, dat gegronde

---

dacht over zijne opdracht na. Langzamerhand zeeg hij op den grond ineen. Zijne armen vielen slap omlaag, zijn knielend lichaam helde zijdelings over, onbeweeglijk lag zijn gestalte ter aarde. De palm- en amandelboomen zwatelden, de avondwind ruischte van het zeestrand hierheen, de zon verguldde met hare stralen over het dak heen de witte kolommen van de kruisbooggang, maar de monnik hoorde noch zag iets van dat alles. Levenloos lag zijn bleeke gedaante, in het donkere kloosterhabijt, daar op den grond; maar zijne ziel vertoefde inmiddels in den hemel.

Oneindige luister, zonachtig licht, onuitsprekelijke klaarheid........ Onmetelijk en onoverzienbaar zijn de kringen, waarin de engelen ontelbare duizenden — in licht en glans gekleed, rondom den goddelijken troon zweven, welke daarboven in het ontoegankelijke licht staat. En aan zijn voet knielden in een ontzaglijken kring alle heiligen. Vooraan Maria en Joannes de Dooper, de apostelen, de millioenen martelaren, de bisschoppen, priesters, belijders, de maagden in hare witte kleederen, de onnoozele kinderen en de gereinigde boetelingen. Op den goddelijken troon staat, naast den Vader en den heiligen Geest, de Zoon in menschenlijke gedaante. Zijn lichaam is een stralende, lichtgevende gestalte. Zijne wonden schitteren als roode edelgesteenten. Zijn aangezicht is zoo wonderbaar schoon als geen ander op deze wereld; in al Zijne majesteit als overwinnaar van dood en zonde staat Hij naast Zijnen eeuwigen Vader. Daar treedt in het midden van den grooten kring der heiligen Joannes de Evangelist, de geliefde leerling des Heeren, gehuld in een wit, priesterlijk gewaad en heft den Paaschzang aan. In een wonderbaar visioen verrukt, slaat hij zijne armen opwaarts uit en terwijl heel de hemel zwijgt, klinkt zijn overschoon lied:

„Dat de schaar der engelen juiche in de hemelen, dat de geheimenissen van God juichen, en dat de bazuinen vol heil en zegen feestelijk weerklinken ter eere van de groote overwinning van den grooten Koning! Dat het aardrijk zich verheuge, stralend in zijn licht, en door het luister van den eeuwigen Koning verheerlijkt, verblijde het zich in 't bewustzijn, dat het van de duisternis verlost is! Dat de Moeder, de H. Kerk, zich verheuge, in de glinstering van het vroolijk licht schitterend, en dat deze heilige stad davere van het gejubel aller volkeren...... Ja, waarlijk, het is waardig en rechtvaardig, God, den almachtigen Vader en Zijn eenigeboren Zoon, Onzen Heer Jezus Christus, uit ganscher harte en met blijder stemme te loven: Hem, die voor ons de schuld van Adam aan Zijnen Vader betaald en den pandbrief der schande met Zijn bloed heeft uitgedelgd! Want dat is het heilig Paaschfeest!......Ja, dat is de nacht, waarin Gij onze vaderen, de kinderen Israëls, uit Egypte gevoerd en droogvoets door de zee geleid hebt! Dat is de nacht, welke de duisternis der zonde wegnam en allen, die op heel de aarde aan Christus gelooven, aan de zonde ontrukt, aan de genade hergeeft, en tot de heiligheid brengt. Dat is de nacht, waarin Christus de banden des doods verbroken heeft en uit het graf levend opstond als Overwinnaar. Het zoude ons niets gebaat hebben, geboren te zijn, indien de verlossing ons niet hadde gered. O, onuitsprekelijke liefde: om den dienstknecht te bevrijden hebt Gij den Zoon prijsgegeven! O gezegende schuld, die ons zulk een goddelijken Heiland verwierf! O zalige nacht! Gij alleen hebt de ure en het oogenblik gezien, toen Christus van den dood opstond! Dat is de nacht, waarvan de Schriftuur zegt: En de nacht zal zoo helder zijn als de dag en de nacht is mijn licht in mijne glorie. O zalige nacht, welke den hemel met de aarde vereenigt en den mensch tot de godheid verheft!"

Men weet niet, waarmede men de stem van den heiligen Apostel moet vergelijken: met den toon der klok, met dien der fluit, met dien der harp, met het schelle gezang van den knaap of met de doordringende hooge stem des jongelings. Het is van alles het beste: het is eene bovenaardsche stem, een rein en zuiver gezang zonder aardsche gebreken, het schoonste wat God voor het gehoor der stervelingen geschapen heeft. En de melodie? Zij is zoo bekend en toch weder zoo bovenaardsch en vreemd; het is de schoonste melodie, welke de wereld bezit: die der praefatie en toch is zij weder geheel anders dan de priester op aarde haar in de H. Mis zingt. Alsof aan het overgelukkige hart van den H. Joannes de melodie der praefatie niet toereikend geweest was, mengde zij, te midden van hare ernstige tonen zulke wonderbare jubelklanken, gelijk een menschelijk oor nog nooit gehoord heeft. En toch, hoe ernstig, heilig passend is dat lied. Hoe bovenmenschelijk verheerlijkt en vrij van alle gebreken des aardschen zangs het ook is, is het van den andere kant toch ook weder zóó eenvoudig, duidelijk en klaar gelijk het licht, dat elk kind het verstaat en zou willen medezingen.

Al die millioenen hemellingen luisteren naar dat gezang, zij denken en hooren, zij jubelen en gevoelen slechts hetzelfde mede, wat de H. Joannes in naam van allen zingt; met hem is in blijdschap, in aandacht, in verrukking, in zaligheid alles één hart, één ziel, één zin, één lof en één gebed in den ganschen hemel.

Dát is het „Exultet" in de eeuwige zaligheid.

De morgen daagde, de eerste vogelen begonnen te kwinkeleeren, toen de donkere gestalte des lichaams, welke sedert den vorigen avond onbeweeglijk in den tuin gelegen had, zich begon te verroeren. De ziel was weder teruggekeerd en het lichaam verhief zich weder op de knieën, in de houding, waarin het te voren geweest was. Een stroom van tranen, een bitter weenen, dat was de eerste uitdrukking, waarin de monnik zijn gevoel lucht gaf, over het-

klachten door de bevoegde autoriteit ten zullen worden onderzocht en zoo mogelijk verbeterd, opdat de sympathie voor Zondagsrust nog algemeener worde en een ieder van de redelijkheid hiervan overtuigd, daartoe medewerke.

Nieuwe benoeming.

De heer G. J. VAN GROL, onderwijzer 2de klas aan de Openbare School alhier, heeft per telegram bericht ontvangen van zijn benoeming tot gezaghebber op St. Eustatius.

Deze ongewone benoeming, welke wel een weinig ontevredenheid zal wekken bij de ambtenaren, moet gerechtvaardigd worden door de buitengewone belangstelling, welke de heer VAN GROL toonde voor den landbouw.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores **esta importante y hermosa publicación** que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana, ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Nederland.

Het „Te Deum" voor den Paus in den Haag.

Reeds na de H. Mis van negen uur namen gisteren in de St. Jacobuskerk verschillende personen plaatsen in, om te 12 uur tegenwoordig te kunnen zijn bij het plechtig *Te Deum* En zoovelen stroomden toe, dat onder de Hoogmis niet alleen alle plaatsen bezet waren, maar ook talloozen stonden in de gangpaden, die achteraan geheel gevuld waren. Tegen half 12 deed de politie het voorplein ontruimen en werd niemand meer in de kerk toegelaten. Honderden en honderden bevonden zich in de Parkstraat, in afwachting van de komst der autoriteiten.

In het priesterkoor der kerk waren stoelen geplaatst voor de talrijke genoodigden. Het altaar was in feestdos; het vloerkleed, dat een zoo schoone herinnering vormt aan mgr. Heijligers' priesterjubilé, dekte den vloer en een tweetal vanen waren naast de groote kandelaars geplaatst. Met het oog op den H. Vastentijd was verder geen bijzondere versiering aangebracht.

De Deken, die de Hoogmis opdroeg, hield een korte predicatie, waarin Zijn Hoog-Eerw. met de hem eigen welsprekendheid wees op de grootsche beteekenis van het jubileum des Pausen, aan wiens vele werken in het belang van Kerk en maatschappij hij in korte trekken herinnerde. Mgr. gewaagde met dankbare voldoening van het feit, dat H. M. de Koningin den Kerkvorst Haar gelukwenschen had laten aanbieden en besloot met de bede, dat God den Paus voor de Kerk en de wereld nog vele jaren moge sparen.

Na den Hoogdienst, die tijdig eindigde, werden meerdere kaarsen op het altaar geplaatst en tegen 12 uur arriveerden de genoodigden. Zij werden aan den ingang van het kerkgebouw ontvangen door den zaakgelastigde van den H. Stoel, monseigneur Giovannini, bijgestaan door de heeren mr. Bevers, wethouder, en mrs. Crommelin en Rooijaards, gezantschapsattachés, die de vertegenwoordigers der Koninklijke Familie, de leden van het corps diplomatique, onze Ministers en verdere autoriteiten naar hun plaatsen geleidden. De organist der kerk, de heer J. H. Kapteyn, luisterde het binnentreden der genoodigden, voor wien het middenpad was vrij gehouden, met schoon orgelspel op.

Op de eerste rij van het priesterkoor bevonden zich de vertegenwoordigers van H. M. de Koningin: grootmeester baron Sirtema van Grovestins; van H. M. de Koningin-Moeder: de Hofmaarschalk jhr. van Weede, en van Z. K. H. den Prins: de luit. t|z 1e kl. jhr. Hooft Graafland, adjudant; naast en achter hen de hoofden der vreemde gezantschappen, die, met den deken van het corps, den Russischen gezant, ridder de Struve aan het hoofd, voltallig aanwezig waren, met uitzondering van den Italiaanschen gezant. Men zag de gezanten van België, Amerika, Groot-Brittannië, Duitschland, Frankrijk, Japan, Portugal, Rumenië, Spanje, Turkije, Perzië en den zaakgelastigde van Oostenrijk-Hongarije, de meesten der hierboven genoemde met de raden, secretarissen en attaché's van legatie. Van de Nederlandsche burgerlijke en militaire autoriteiten merkten wij op de Ministers van Buitenl. Zaken, Justitie, Marine, Financiën, Oorlog, Waterstaat, H. en N.; het lid van den Raad van State, mr. Heydenrijck; van de Algemeene Rekenkamer den heer Le Bron de Vexela; van de Tweede Kamer de heeren: van der Kun, Kolkman, Michiels van Verduijnen, van Wijck, Travaglino, Passtoors en jhr. mr. Victor de Stuers; voorts den Commissaris der Koningin, mr. Patijn; den burgemeester der Residentie; de generaals Kool en van Ermel Scherer; den secretaris-generaal van het Ministerie van Buitenl. Zaken, mr. Hannema; den chef van het Kabinet, graaf van Limburg Stirum.

Alle deze functionarissen droegen voor deze gelegenheden het costuum van groot gala (Baron de Grelles, Baron Michiels en Minister Harte van Tecklenburg met het Grootkruis en lint der H. Gregorius-orde) of, voor zooveel de militaire officieren betrof, de groote tenue. Velen der autoriteiten waren vergezeld door hun dames, die insgelijks plaats bekwamen in het priesterkoor, dat een schitterenden aanblik bood en welsprekend aantoonde, dat de Paus nog altijd mag rekenen op de hulde der wereld.

Klokslag 12 uur betrad mgr. Heijligers, huisprelaat van Z. H., met de Eerw. heeren kapelaans het altaar en hief, terwijl aandachtige stilte heerschte in het heiligdom, den lofzang *Te Deum* aan, door het gemengd koor (mannen en knapen) vervolgd in de compositie van Molitor, welke afwisselend Gregoriaansche en meerstemmige strophen bevat, de laatste in Palestrijnschen stijl.

Opgemerkt werd, dat de Turksche en Perzische diplomaten voortdurend het hoofd gedekt hielden, in overeenstemming ongetwijfeld met de gebruiken in hun land.

Te kwart over twaalf ongeveer was de plechtigheid geëindigd; nadat de geestelijken het altaar hadden verlaten, vertrokken de autoriteiten, terwijl het zangkoor een vierstemmig *Juravit Dominus* aanhief.

De zaakgelastigde van den H. Stoel deed de genoodigden uitgeleide en dankte inzonderheid de vertegenwoordigers van het Koninklijk Huis, hen verzoekend, bij de Vorstelijke Personen de tolk zijner gevoelens te willen zijn.

Niettegenstaande de groote menigte die het gebouw vulde, had het vertrek der schare een geregeld verloop.

Van den toren wapperde de driekleur met Pauselijken wimpel.

Buitenland.

Duitschland. — *In tweegevecht gedood.* De Duitsche officier Falkenhagen, die landraad Von Bennigsen in een tweegevecht doodde, is door de rechtbank te Hannover veroordeeld tot zes jaren vestingstraf. De veroordeelde verklaarde zich bereid de straf onmiddellijk te ondergaan.

Eindelijk dan toch heeft de Duitsche Rijksdag zich krachtig uitgesproken tegen het duel, dat in Duitschland nog altijd wordt beschouwd als een goed en onvermijdelijk middel tot herstel van eer, terwijl het feitelijk niets anders is dan eene vechtpartij tusschen twee personen, waarbij zij beiden hunne eer verliezen, daar ze beiden verlangen moordenaar te zijn.

Tegen deze even zondige als dwaze gewoonte heeft de Rijksdag de volgende motie van Lenzmann aangenomen:

„De Rijksdag verzoekt de regeeringen met alle disciplinaire en wettelijke middelen het daarheen te leiden, dat het tweegevecht, dat onder de officieren meer en meer doordringt, en in strijd is met godsdienst, zedelijkheid en de bepalingen der wet, onderdrukt wordt."

Bravo! dat is althans een goed begin.

Engeland. — De Britsche Regeering heeft een Blauwboek uitgegeven over de sterfte in de Zuid-Afrikaansche kampen in Januari 1902. Inderdaad blijkt daaruit, dat de totalen voor Januari lager zijn dan voor eenige maand met uitzondering van Juni 1901, maar hoe groot de verbetering is, valt niet zuiver te beoordeelen, daar in Januari voor de eerste maal de grens voor de groep kinderen is gesteld op 12 jaar, zoodat alles wat daarboven valt is gerekend onder de volwassenen. Te voren was

---

geen zijne ziel had aanschouwd. Vervolgens keerde hij naar zijne cel terug.

Maar hij was niet meer dezelfde van voorheen. Een onuitsprekelijke ernst lag uitgespreid over hem, wiens ziel den hemel aanschouwd en naar den Paaschzang van den H. Joannes geluisterd had. Nu moest hij echter de melodie van dat wonderbaar gezang opschrijven, om zijne opdracht te vervullen. Doch hij wist bijna niet wat aan te vangen. Dikwijls zette hij de pen op het papier, maar even vaak wierp hij haar moedeloos ter zijde.

„Ware ik toch gestorven," zuchtte hij, „toen ik het gezang gehoord had! Hoe zal ik dat hemelsche zingen in aardsche teekens kunnen weergeven?" Hij moest nochtans bekennen, dat hem slechts daarom de intrede in de eeuwige zaligheid vergund was geworden, ten einde hij de melodie op de aarde zou brengen. Derhalve zette hij zich aan het werk. Weenend en van innig hartzeer verteerd, in het bewustzijn, dat hij niet in staat was, ook maar bij benadering wéer te geven, wat hij gehoor had, mediteerend, biddend en God om vergiffenis smeekend voor de verminking, ontsiering en verlaging, welke de hemelsche melodie onder zijne zwakke aardsche bewerking onderging, bracht hij eindelijk het werk gereed en plaatste hij zijne noten of zangteekens onder den tekst van den H. Augustinus. Het perkament werd opgerold, in linnen genaaid, door den abt verzegeld en twee broeders daarmede naar Rome gezonden.

De monnik werd van dag tot dag bleeker en stiller. Hij had geen lust meer voor de dingen dezer aarde, nadat zijn oog gezien, zijn oor gehoord had en in zijn hart gedrongen was, wat God bereid heeft voor degenen, die Hem beminnen. Tevens knaagde aan Hem het bewustzijn, hoe gebrekkig zijne nabootsing der hemelsche muziek was, en hoe zeer, hoe oneindig de door hem opgeteekende melodie verschilde van die, welke aan de borst van den H. Joannes ontvloeide. En toch moest hij zich het getuigenis geven, dat hij alles gedaan had, wat hij met al zijn verstand en begaafdheid doen kon, om haar zoo getrouw mogelijk op te schrijven.

Na eenigen tijd keerden de broeders uit Rome weder, hem den dank en den zegen des Pausen brengend.

Bijna zwaarmoedig antwoordde hij: „Ik heb met mijn ellendig knoeiwerk ze niet verdiend; ik heb het durven ondernemen, om het goud der zon met vuile verven te schilderen,"

de grens 15 jaar. Het gevolg hiervan is natuurlijk dat de sterfte onder de „kinderen" aanzienlijk is afgenomen, van 1767 in December tot 1049 in Januari. Daarentegen is die onder de volwassenen gestegen van 613 tot 756. In elk geval echter, is het totaal verminderd van 2380 tot 1805. Een zuiverder beeld krijgt men eerst, wanneer de verhoudingscijfers worden naast elkander gesteld en dan blijkt, dat het sterftecijfer voor allen van 244 in December is teruggegaan tot 189 in Januari. Het is nog wel hoog, maar er valt verbetering waar te nemen. Uit deze en verdere opgaven blijkt, dat in dertien maanden, sinds 1 Januari 1901, in de kampen 18,600 menschen zijn omgekomen, onder wie meer dan 14,000 kinderen.

Een aanzienlijke verbetering is gekomen in de rantsoenen, welke worden verstrekt. Lord Milner seinde den 15den Januari aan minister Chamberlain, dat voor volwassen 4 pond vleesch per week wordt verstrekt en, als het vleesch mager is, drie pond vleesch en een pond spek. Kinderen tusschen vijf en tien jaren krijgen een kwart flesch melk per dag en drie pond vleesch per week; kinderen van 2 tot 5 jaar twee fleschen melk per dag en twee pond vleesch, tot soep gekookt, per week; kinderen beneden twee jaar een rantsoen soep en groente, benevens twee fleschen melk per dag. Verder ontvangen allen brood, kinderen naar den leeftijd twee, drie en een half of vijf pond per week. Alle kinderen krijgen daags een rantsoen groente en vier ons boter per week. Het schijnt dat volwassenen in deze laatste voorrechten niet deelen.

Japan. — Nu Engeland op het vasteland van Europa slechts koele terughouding ontmoet en door de Vereenigde Staten op een afstand wordt gehouden, heeft het zijn oog laten vallen op een Aziatische schoone. Het heeft een tractaat gesloten met Japan.

In de inleiding tot de zes artikelen van de overeenkomst — welke, gedagteekend van 30 Januari en onderteekend door lord Lansdowne en markies Hayathi, is gepubliceerd — wordt gezegd, dat de beide regeeringen, wenschende te handhaven het „status quo" en den algemeenen vrede in het Oosten, evenals de onafhankelijkheid en de integriteit van China en Corea, zijn overeengekomen:

1°. maatregelen te nemen tot het waarborgen van hun belangen, wanneer zij bedreigd worden door het agressief optreden van een andere mogendheid of door wanordelijkheden in China en Corea, die de tusschenkomst zouden eischen van een van beide contracteerende partijen tot bescherming harer onderdanen;

2°. indien een der partijen in een oorlog wordt gewikkeld met een vreemde mogendheid, zal de andere partij strikte neutraliteit in acht nemen en pogingen aanwenden om te voorkomen, dat andere mogendheden deelnemen aan de vijandelijkheden tegen den bondgenoot;

3°. indien eenige mogendheid deelneemt aan vijandelijkheden tegen dien bondgenoot, zal de andere partij den bondgenoot bijstaan, den oorlog gemeenschappelijk voeren en bij wederzijdsche overeenkomst vrede sluiten;

4°. de contracteerende partijen zullen geen van beide zonder de andere te raadplegen afzonderlijk in onderhandeling treden met een andere mogendheid, waardoor de bovengenoemde belangen zouden worden geschaad;

5°. wanneer bedoelde belangen gevaar loopen, zullen de twee regeeringen zulks volkomen en openhartig aan elkander mededeelen;

6°. de overeenkomst treedt onmiddelijk in werking en blijft van kracht gedurende vijf jaren, met dien verstande dat indien een der verbonden partijen in een oorlog is gewikkeld op het oogenblik dat de overeenkomst zal zijn geëindigd, de alliantie zal blijven voortduren, tot de vrede is gesloten.

In verband hiermede zal zeker het feit staan, dat Wei-Hai-Wei door de Engelsche troepen wordt ontruimd, zooals in het Engelsche Lagerhuis en in het Hoogerhuis is medegedeeld.

De onder-staatssecretaris van koloniën gaf als reden op, dat Wei-Hai-Wei slechts kan versterkt worden ten koste van zware offers, die niet gerechtvaardigd zijn, omdat Wei-Hai-Wei slechts beteekenis heeft als vlootstation en de eenige ware beschermster is van den Britschen handel in China. De plaats wordt dan ook aan China niet teruggegeven, noch aan een andere mogendheid afgestaan, zooals oorspronkelijk was beweerd, maar gedegradeerd tot een politiepost.

Lord Rosebery had wel reden om te constateeren, dat er nog al verschil was in de verklaring der Regeering bij het bezetten van Wei-Hai-Wei en nu bij het verlaten. Het Engelsche volk schijnt echter op dit oogenblik alles goed te vinden en neemt de beslissing der regeering dan ook zeer kalm op.

Het verlaten van Wei-Hai-Wai zal vooral den Duitschers pleizier doen. Er is dan ook al gezegd, dat Engeland er toe overging in ruil voor concessies van Duitschland in Zuid-Afrika. Het is niet zeer waarschijnlijk, waar Duitschland daar al alles gedaan heeft wat het kon om Engeland ter wille te zijn. Er is ook al verteld, wij meenen door de „Westminster Gazette", dat Duitschland de "Dritte im Bunde" zou worden. Wat van dat alles is, zal de toekomst moeten leeren. In ieder geval is het voor Japan een feit van beteekenis, dat het thans reeds als bondgenoot van Groot-Brittannië in den raad der volkeren treedt, zij 't dan ook slechts in hoofdzaak voor Aziatische belangen.

Transvaal. — Eindelijk nadere berichten over de Engelsche nederlaag bij Wolmaransstad! 't Blijkt, dat het een ware ramp is geweest voor de Britsche macht.

Nu reeds worden 119 gewonden opgegeven, het aantal dooden is nog onbekend, maar een telegram van lord Kitchener meldt, dat 16 officieren en 451 man werden gevangengenomen. Het totaal der verliezen is dus minstens 16 officieren en 570 man. En nu nog de aanvullingslijsten!

Tot dusverre zijn slechts 1 officier en 150 man losgelaten.

Kitchener zelf erkent, dat het rapport nog onvolledig is, daar de bevelvoerende kolonel en de officieren, die de infanterie aanvoerden, nog krijgsgevangen zijn.

Om den pijnlijken indruk van deze jobstijding wat te verzachten, heeft Kitchener zich gehaast een overwinningsbericht in elkaar te flansen, dat zoo gelezen, heel gunstig schijnt voor de Engelschen, maar bij nader onderzoek toch weer een schaduwzijde heeft.

Men weet, welke zware verliezen de Nieuwzeelanders leden bij de poging van 600 Boeren om door te breken bij Botha'sberg. De verliezen der andere korpsen zijn nog niet bekend. Welnu. Kitcheners overwinningsbericht staat met dit feit in nauw verband.

Uit de laatste berichten blijkt, dat van de 600 Boeren er 100 in slaagden door te breken. Er bleven dus nog 500 Boeren over, die ingesloten waren. Kitchener bekent voorts nog, dat twee kleine pogingen om door te breken, slaagden. Er zijn dus in 't geheel een 400 Boeren overgebleven.

Maar de geheele nieuwe beweging in het Noordoosten van den Vrijstaat was niet bedoeld op het gevangennemen van 400 Boeren, maar zooals de sirdar zelf heeft erkend, op het gevangennemen van De Wet's geheele macht, d. i. ± 2500 man. En het resultaat? Kitchener geeft het aldus weer:

Op den laatsten dag werden 450 Boeren met geweren en paarden gevangen genomen. Van alle colonnes zijn nog geen rapporten ingekomen, maar er zijn meer dan 600 Boeren gedood of gevangen; bovendien werden buitgemaakt 2000 paarden, 28000 stuks vee, 200 wagens, 60000 schapen, 600 geweren en 50000 patronen.

Onder de gevangenen zijn De Wet's zoon, zijn secretaris, commandant Meijer en verder een aantal veldcornetten.

Kitchener seinde nog eenige bijzonderheden over den slag tusschen Wolmaransstad en Klerksdorp, waar de Engelschen, zooals uit de laatste aanvullingslijsten blijkt, niet minder dan 643 man hebben verloren. Daarvan zijn 5 officieren en 45 man gedood en 6 officieren en 120 man gewond; 12 officieren en 455 man werden gevangen genomen.

Advertentien.